

Ο Σαραντισμός του Χριστού - Του π. Δημητρίου Μπόκου

/ [Γνώμες](#)

Ο ΣΑΡΑΝΤΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

[π. Δημητρίου Μπόκου](#)

Σαράντα μέρες μετά τη Γέννησή του ο Χριστός παρουσιάστηκε από την Παναγία Μητέρα του στον Ναό του Σολομώντος. Αυτό έγινε, «ότε επλήσθησαν αι ημέραι του καθαρισμού αυτών κατά τον νόμον Μωυσέως» (**Εορτή της Υπαπαντής**).

Ο νόμος αυτός προέβλεπε την καθιερωμένη τάξη για τον καθαρισμό της λεχούς από τα επιλόχεια, από το μεταβατικό στάδιο δηλαδή της λοχείας που διαδέχεται τον τοκετό, με διάφορα σωματικά και ψυχικά συμπτώματα για τη μητέρα

(υστερόπονοι, αιμορραγίες, ορμονικές διαταραχές, σταδιακή αποκατάσταση του αναπαραγωγικού συστήματος, επιλόχεια κατάθλιψη κ. λ. π.).

Η Παναγία όμως γέννησε υπερφυσικά, **με ανώδυνο και αλόχευτο τοκετό**. Ήταν εντελώς απαλλαγμένη από την κατάσταση της λοχείας. Δεν είχε καμμία «νομική» ακαθαρσία, καμμία δική της αμαρτία, κανένα απολύτως σύμπτωμα που να προσιδιάζει στον φυσικό τοκετό.

Αν και η λαϊκή μας παράδοση (κάλαντα κ. λ. π.) τη θέλει να κοιλοπονά, γιατί έτσι ο λαός μας τη νιώθει πιο κοντά, πιο δική του, όμως η Ορθόδοξη Θεολογία δέχεται ότι δεν υπήρξαν ούτε ωδίνες τοκετού, ούτε επιλόχεια περίοδος για την Παναγία μας. Και καταδικάζει όσους εθιμικά έφερναν στην Εκκλησία διάφορα εδέσματα και αρτοπαρασκευάσματα, για να τιμήσουν δήθεν τη λοχεία της Παναγίας (Καν. 79 Πενθέκτης Οικουμ. Συνόδου).

Όταν μιλάμε για την άφθορη και απειρόγαμη Θεοτόκο, οι όροι παρθενία και λοχεία είναι ασύμβατοι στο πρόσωπό της (αγ. Γρηγ. Νύσσης). Η Εκκλησία υμνεί πάντα την αγνή λοχεία της Παναγίας και περιβάλλει ακόμα και με το κύρος Οικουμενικών Συνόδων την αιπαρθενία της. Η Πενθέκτη Οικουμενική Σύνοδος (691 μ. Χ.) στον α' κανόνα της ονομάζει τη Θεοτόκο «*άχραντον **αιπαρθενον***».

Παρ' όλ' αυτά, η Θεοτόκος και ο Χριστός ακολουθούν ταπεινά τα καθιερωμένα του μωσαϊκού νόμου. «*Ο του νόμου ποιητής τα του νόμου εκπληροί*». Στις σαράντα μέρες λοιπόν ο νόμος προέβλεπε παράσταση του νηπίου στον Ναό και προσφορά θυσίας. «*Αμνόν ενιαύσιον άμωμον*», χρονιάρικο αρνί χωρίς σωματικό ελάττωμα, και ένα «*νεοσσόν περιστεράς*» ή μία τρυγόνα. Όσοι δεν είχαν την οικονομική άνεση για αρνί, πρόσφεραν «*δύο τρυγόνες ή δύο νεοσσούς περιστερών*» (Λευϊτ. **12**, 1-8).

Η Παναγία με τον Ιωσήφ έφεραν στον Ναό την προσφορά των φτωχών. Ο Κύριος των πάντων, ο Χριστός, από τη στιγμή της Γέννησής του ήταν φτωχός στον κόσμο μας και όχι μόνο. Ήταν ξένος και διωκόμενος.

Ιδιαίτερα ίσχυαν αυτά για την αφιέρωση των πρωτοτόκων στον Θεό. Ο Θεός είπε στον Μωυσή: «*Αγίαςόν μοι παν πρωτότοκον πρωτογενές διανοίγον πάσαν μήτραν εν τοις υιοίς Ισραήλ από ανθρώπου έως κτήνους· εμοί εστιν... Αφελείς παν διανοίγον μήτραν, **τα αρσενικά**, τω Κυρίω*».

Αντί για τα πρωτότοκα ζώων μπορούσαν να πληρώσουν ορισμένο ποσό. Για τα πρωτότοκα τέκνα τους όμως προβλεπόταν να εξαγοράζονται πάντα αντί χρηματικού ποσού και να τα παίρνουν σπίτι ξανά, επειδή ο Θεός, αντί για τα πρωτότοκα τέκνα των Ισραηλιτών, διάλεξε τη φυλή του Λευί και όρισε **αυτή μόνο**

να υπηρετεί στη Σκηνή του Μαρτυρίου και μετέπειτα στον Ναό. Διάλεξα τους Λευίτες για τον εαυτό μου, λέει ο Κύριος, αντί για όλα τα πρωτότοκα παιδιά σας.

Και τονίζει, να εξηγεί ο πατέρας στον γιο, ότι αυτό γίνεται, επειδή ο Κύριος, για να εξαναγκάσει τον Φαραώ να τους διώξει από την Αίγυπτο, θανάτωσε όλα τα πρωτότοκα των Αιγυπτίων «από ανθρώπου έως κτήνους». Και γι' αυτό εγώ θυσιάζω κάθε πρωτότοκο των ζώων στον Θεό, εξαγοράζω δε το πρωτότοκο παιδί μου, για να παραμένει σπίτι του (Εξ. **13**, 2. 12-15. Αριθ. **3**, 13. **8**, 16-19).

Αλλά κι εμείς τώρα όλοι ανήκουμε στον Θεό. Μας εξαγόρασε με το αίμα του ο Μονογενής Υιός, ο πρωτότοκός του.

Καλή, ευλογημένη εβδομάδα!